

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Ing. J. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem, se sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2014, č.j. 4083/DS/2013, JID: 126862/2014/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2014, č.j. 4083/DS/2013, JID: 126862/2014/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.5.2014, č.j. MM/OK/PD/147677/13/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 6.11.2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit dne 16.12.2013, ve 12:59 hod. na rychlostní komunikaci R 63 na 7 km ve směru jízdy z Teplic do Ústí nad Labem tím, že jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky ŠKODA model Octavia se státní poznávací značkou „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kde je změnou místní úpravy stanovena nejvyšší povolená rychlost dopravní značkou B20a na 60km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení o 37 km/h, neboť Policií České republiky byla žalobci silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 97 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ustanovení § 125c

odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobce se taktéž domáhal zrušení rozhodnutí orgánu I. stupně.

Žalobce v žalobě namítl, že žalobou napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nesprávně posoudil zjištěný skutkový stav, na jehož základě vydal nezákonné rozhodnutí. Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že dne 16.12.2013 vozidlem „X“ překročil nejvyšší zákonem povolenou rychlost na rychlostní komunikaci R 63, v 7 km ve směru jízdy z Teplic na Ústí nad Labem. Žalobce dále uvedl, že dne 16.8.2013 se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1, písm. f), bodu 3 zákona o silničním provozu s právní mocí rozhodnutí dne 16.8.2013. Za této situace, pokud by skutečně spáchal přestupek dne 16.12.2013, by do 16.8.2014 byla na místě sankce podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť by bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že prokazatelně spáchal totožný přestupek v době dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, avšak žalovaný rozhodoval až dne 10.9.2014, tedy po 16.8.2014. Z tohoto důvodu měl žalovaný podle žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvoinstančního, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a dále uvedl, že žalobce nepopírá spáchání přestupku ze dne 16.12.2013 a sám přiznává, že dne 16.8.2013 spáchal stejný přestupek, za který byl pravomocně potrestán. K námitce žalobce, že žalovaný rozhodoval až po 16.8.2014, žalovaný uvedl, že zásadním východiskem je, kdy byl přestupek spáchán dvakrát či vícekrát. Rozhodujícím okamžikem tak podle žalovaného je den, kdy byl přestupek spáchán a nikoli den, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání dotyčného přestupku. Žalovaný zastává názor, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odvolacího orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný trval na tom, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť byl se spisovými materiály Policie České republiky a spisovým materiálem správního orgánu seznámen, měl dostatečný prostor k podání návrhů a byl poučen o možnosti zvolit si zástupce. Námitky proti zjištěnému skutkovému stavu považuje žalovaný za nedůvodné a vzhledem k tomu navrhnul zamítnutí žaloby a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení

zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že oznámením o zahájení přestupkového řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 30.1.2014 bylo ze strany správního orgánu I. stupně na základě informací uvedených v úředním záznamu vyhotoveném Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Ústeckého kraje, Odboru služby dopravní policie, Dálničního oddělení Řehlovice (dále jen „policie“), ze dne 16.12.2013, zahájeno přestupkové řízení proti žalobci pro podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu pro shora vymezené jednání, jímž měl porušit nejvyšší povolenou rychlost mimo obec. Lustrací provedenou v evidenci Policie České republiky zasahujícími příslušníky Policie České republiky bylo zjištěno, že přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu obviněný již jednou spáchal a to dne 16.8.2013, tedy v průběhu posledních dvanácti po sobě jdoucích měsíců dne 16.12.2013 podruhé, a vzhledem k této skutečnosti již nešlo řešit přestupek na místě uloženou blokovou pokutou, ale spáchaný uvedený přestupek musel být oznámen na Magistrátu města Ústí nad Labem. Přílohou úředního záznamu bylo i oznámení o přestupku ze dne 16.12.2013, oznámení o přestupku sepsané na místě ze dne 16.12.2013, záznam o přestupku ze dne 16.12.2013, ověřovací list silničního radarového rychloměru RAMER 10 C č. 52/13 použitého v rámci měření a rovněž osvědčení prap. J. H. a prap. F. T. o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů RAMER 10 C.

Žalobce namítal, že žalovaný své rozhodnutí vydal až dne 10.9.2014 s tím, že žalobci bylo doručeno až dne 15.9.2014. Žalovaný tak o přestupcích rozhodoval až po 16.8.2014, tj. až po dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Dle odst. 4 písm. e) citovaného ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč.

Dle odst. 5 věty druhé citovaného ustanovení tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 3 v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.

Soud se proto zabýval otázkou, zda rozhodnutí správního orgánu o přestupku spáchaného dvakrát podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 v období po sobě jdoucích dvanácti kalendářních měsíců musí také v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců ode dne spáchání prvního přestupku nabýt právní moci.

Žalobce nezpochybňoval spáchání přestupku dne 16.8.2013, neboť přestupek byl vyřešen v blokovém řízení. Žalobce nezpochybňoval ani spáchání druhého přestupku dne 16.12.2013, což dokládá jeho snaha domluvit se na vyřešení přestupku v blokovém řízení,

jak je uvedeno v úředním záznamu ze dne 16.12.2013. Soud má tedy za prokázané, že žalobce spáchal přestupek podle výše uvedeného ustanovení opakovaně, a to přesně po uplynutí čtyř po sobě jdoucích kalendářních měsíců.

Soud výkladem ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3, odst. 4 písm. e) a odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu pomocí jazykového výkladu dospěl k závěru, že z uvedeného ustanovení se nedá nijak dovodit nutnost vydání rozhodnutí a nabytí právní moci rozhodnutí v uvedeném časovém období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. V uvedeném ustanovení je uvedeno slovní spojení spáchání přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Slovním spojením „spáchání přestupku“ je myšleno časové určení, které je určováno okamžikem, kdy ke spácháním přestupku došlo. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že rozhodnou skutečností pro posouzení možnosti aplikace § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu je spáchání uvedených přestupků v určeném časovém rozmezí a nikoli okamžik nabytí právní moci rozhodnutí, kterými byl pachatel shledán vinným ze spáchání předmětných přestupků.

Dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; není-li v měsíci takový den, končí lhůta posledním dnem měsíce. Podle písm. c) téhož ustanovení připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.

Lhůta určená podle měsíců tedy končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Lhůta dvanácti měsíců počítaná od 16.8.2013, kdy se v daném případě žalobce dopustil prvního přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, uplynula dnem 16.8.2014, tedy až poté, co se stejného přestupku dopustil opakovaně. Rozhodná pro možnost aplikace § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu tedy je skutečnost, že žalobce byl pravomocně shledán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a že mezi spácháním jednotlivých přestupků neuplynula doba delší než šest měsíců. Lhůta uplynulá mezi vydáním pravomocných rozhodnutí, kterými byl žalobce shledán vinným ze spáchání uvedených přestupků, je ve vztahu k § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zcela irelevantní.

S ohledem na výše uvedené konstatuje soud, že žalovaný i prvostupňový orgán předmětný případ posoudily zcela v souladu s právními předpisy. Veškeré námitky žalobce shledal soud jako nedůvodné.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnul.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti. Správní orgán rozhodující ve správním řízení musí být schopný své rozhodnutí obhájit i v případném soudním přezkumu. Náklady na právní zastoupení správního orgánu advokátem v rámci správního soudnictví pak nelze považovat za důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. července 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová